

תפ (נתניה) 5057-11-22 - מדינת ישראל נ' דין שלמה אילוז

בית משפט השלום בנתניה
ת"פ 5057-11-22 מדינת ישראל נ' אילוז

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות משטרת ישראל

נגד

הנאשם: דין שלמה אילוז

בשם המאשימה:

בשם הנאשם: עו"ד שוש חיון ועו"ד איזבל פוקס

גזר דין

בהכרעת דין מיום 20.6.23 הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן, והופנה לקבלת תסקיר מבחן, ללא הסכמות באשר לעונש.

כתב האישום

1. אישום מס' 1: ביום 29.10.22, בהיותם בביתם, נתגלע ויכוח בין הנאשם לרעייתו, גב' עמית אלקסלסי, שהייתה אותה עת בשבוע השביעי להריונה (להלן: המתלוננת). הנאשם אמר לה "לעוף מהבית", והחל להשליך את בגדיה מהארון לארץ. המתלוננת נטלה את בגדיה והכניסה אותם לשקיות. אז תפס אותה הנאשם בכוח ומשך בידה. הוא תפס בפיה בחוזקה כדי שלא תצעק, היכה אותה והצמידה לקיר. הנאשם גרר את המתלוננת למקלחת, תפס אותה בפיה, סתם אותה, השכיב אותה על הרצפה והחזיקה כך בחוזקה. כשהבחין כי המתלוננת מתנשפת, קם כדי להביא לה מים. המתלוננת סירבה לקחת את המים מידיו, ובתגובה שפך אותם הנאשם על ראשה ועל ראשו, "במטרה להירגע" (כנוסחו של כתב האישום המתוקן). המתלוננת המשיכה לצעוק. אז נטל הנאשם מהמטבח סכין בשר

עמוד 1

גדולה, ואמר למתלוננת כי אם לא תעצור, הוא יחתוך את עצמו, זאת בעודו מצמיד את הסכין לזרועו. בשלב זה החלה המתלוננת לזעוק לעזרה מחלון הבית כשפלג גופה העליון מחוץ לחלון. הנאשם נעמד מאחוריה, סתם את פיה, משך אותה פנימה, והחזיקה בחוזקה באופן שמנע ממנה לצאת מהבית. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת סימנים אדומים בצווארה ובידיה, ודימום בפיה. בגין אישום זה הורשע הנאשם בתקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

אישום מס' 2: ביום 1.9.22 בשעה 01:00 לערך נתגלע ויכוח בין בני הזוג. המתלוננת ביקשה לצאת מהבית, אך הנאשם ביקש שתימנע מכך. הוא תפס אותה בידיה ואיים עליה, כי אם המשטרה תגיע, היא תימצא "בחתיכות בתוך הבית". כשהבינה המתלוננת כי הנאשם מונע את צאתה מהבית, התיישבה על הספה. הנאשם נטל ממנה את הטלפון, בעוד המתלוננת התקשרה למוקד 100 של משטרת ישראל באמצעות שעון חכם שענדה. בגין אישום זה הורשע הנאשם בביצוע עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

אישום מס' 3: ביום 20.8.22 בשעות הערב התפתח ויכוח בין בני הזוג, במהלכו יצאה המתלוננת מהבית. כששבה כדי לאסוף את חפציה, מצאה שהנאשם נעל את הדלת. היא התקשרה לאביה, הנאשם פתח את הדלת, והשניים המשיכו בוויכוח. בהמשך לכך דחף הנאשם את המתלוננת על הספה, ואמר לה לקחת את חפציה. בגין אישום זה הורשע הנאשם בתקיפה סתם בנסיבות מחמירות של תקיפת בן זוג, לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין.

תסקירים וחוו"ד

2. תסקיר מיום 12.3.24: הנאשם יליד מרץ 1996, בוגר 12 שנות לימוד, גרוש, מתגורר בגפו בנתניה, עובד כעצמאי בתחום הבנייה. בגיל שש היה עד לפיגוע במלון פארק בנתניה, בעת שנכנס לבית סבתו שהתגוררה בסמוך, ונפגע בשל הדף הפיצוץ. בעקבות זאת פיתח הפרעת חרדה, שהתחזקה במשך השנים והשפיעה על התנהגותו, בין השאר בגילויי תוקפנות וקושי בהתמודדות במצבי לחץ. הנאשם שירת שירות צבאי מלא כלוחם בחטיבת גולני. במהלך השירות חווה, לדבריו, אירועים קשים שהותירו בו משקעים, אשר קיבלו ביטוי בתסמינים שונים. לאחר שחרורו עבד בעבודות מזדמנות. הוא נישא למתלוננת בשנת 22', והשניים התגרשו בחודש מאי 23'.

בהליך המעצר הופנה הנאשם לקבלת חוו"ד פסיכיאטרית, במסגרתה נמצא כי בשל טראומות שחווה, הוא סובל מזה מספר שנים מהפרעות בשינה ומקושי בשהייה במקומות הומי אדם. הוא נמצא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו, ואובחן כמי שסובל מפוסט טראומה. במקביל לטיפול בשירות המבחן למעצרים, החל הנאשם בטיפול פסיכותרפי, שפסק בטרם הספיק לעבור תהליך טיפולי משמעותי. בהמשך השתלב בקבוצה טיפולית לגברים אלימים ובתוכנית ערב של מרכז "בית נועם". השתתפותו לא

הייתה סדירה, אך כשהגיע נטל חלק פעיל בקבוצות וניכר כי הצליח לשתף מעצמו. הטיפול הפרטני נחוה אף הוא באופן חיובי.

הנאשם קיבל אחריות על ביצוע מעשי העבירה שבבסיס כתב האישום, הביע חרטה ואמפתיה למתלוננת, ובצד זאת עסק במחירים ששילם, לתפיסתו, ובפגיעותיו כתוצאה מהקשר הזוגי. קצינת המבחן שוחחה עם המתלוננת, שתיארה את האירועים מנקודת מבטה. לדבריה, הפערים בין בני הזוג התעצמו בעת שהייתה בהריון. היא פנתה למשטרה מספר פעמים בעבר כדי להרתיע את הנאשם, אך התחרטה על כך בדיעבד. לאחר מעצרו פנתה לנאשם באמצעות אמו כדי להתגרש, ולטענתה אינה חוששת מפניו. קצינת המבחן התרשמה כי ההליך הפלילי מדרבן את הנאשם להשתתף בטיפול, והמליצה לדחות את הדיון למתן תסקיר משלים.

3. תסקיר מיום 28.8.24: בחודש יוני 24' סיים הנאשם את הליך הטיפול ב"בית נועם" במסלול ערב, הליך שהתארך בשל קשייו של הנאשם בתחילת הדרך. סופו של דבר השלים הנאשם את הטיפול בהצלחה, שיתף באשר לקשייו, והיווה חלק משמעותי בקבוצה. משכך המליצו גורמי הטיפול על שילובו בקבוצת הבוגרים. כך נעשה. הנאשם שיתף כי הטיפול מסייע לו, ובמקביל הוא ממתין לקבלת טיפול במרכז לפוסט טראומה. הנאשם הוזמן לבדיקות שתן בשירות המבחן, אך לא התייצב. בשיחה של קצינת המבחן עם המתלוננת, עלה כי אין קשר בינה לבין הנאשם, וכי אינה חוששת מפניו. לנוכח ניתוק הקשר עם שירות המבחן, והיעדר אינדיקציה בשאלת השימוש בסמים, לא ניתנה המלצה סופית. קצינת המבחן המליצה, שאם הנאשם יביע מוטיבציה להמשיך בקשר הטיפולי, יידחה הדיון בשלושה חודשים לקבלת תסקיר משלים. בדיון מיום 10.9.24 ביקש הנאשם הזדמנות נוספת להוכיח כי הוא משתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן.

4. תסקיר מיום 15.12.24: הנאשם חידש את הקשר עם שירות המבחן, ותיאר תקופה משברית בעקבות כתב אישום שהוגש נגדו בהליך אחר. לדבריו, כתוצאה מתחושת אובדן שליטה החל לצרוך קנאביס. בדיקת שתן שנעשתה העידה על שימוש בקנאביס. בירור מול "בית נועם" העלה כי הנאשם הפסיק את הגעתו לקבוצת הבוגרים, לדבריו, בשל תחושת מיצוי. הנאשם טען כי הוא מעוניין להשתלב בטיפול בפוסט טראומה, ממנה הוא סובל במשך שנים. משכך המליץ שירות המבחן לדחות את הדיון פעם נוספת כדי לבחון אפשרויות טיפול בנאשם.

5. תסקיר מיום 7.4.25: ההליך הפלילי האחר שנפתח נגד הנאשם, נסגר בינתיים. הוצע לנאשם טיפול בטרומה במרפאה המשויכת לבית החולים "שלוותה", אך הלה בחר לפנות באופן עצמאי למסגרת טיפולית פרטית במרכז "התחלה חדשה" (להלן: "התחלה חדשה"), שם הוא מצוי בתחילתו של הטיפול. הנאשם שב וקיבל אחריות על מעשי העבירה שביצע, והביע חרטה ותובנה באשר לפסול שמעשיו. הוא הביע רצון להתמודד עם אירועים קשים שחוה בעברו. כן שיתף כי עודנו צורך קנאביס באופן לא חוקי. בתום התסקיר המליצה קצינת המבחן, פעם נוספת, על דחיית הדיון לקבלת תסקיר נוסף. בדיון מיום 24.4.25 הודיעה המאשימה על הסכמתה להמלצה.

6. תסקיר מסכם מיום 14.8.25: במהלך תקופת הדחייה המשיך הנאשם בטיפול פרטני ב"התחלה חדשה", אותו החל בחודש אפריל 25'. מדו"ח עדכני של "התחלה חדשה" עלה, כי הנאשם החל את הטיפול בתחושה אמביוולנטית. הוא ביקש להסתייע, אך התקשה לקבל את הטיפול בחסות החוק. הוא תיאר עומס בעבודה בצד השתלבות בלימודי הנדסת בניין, שהצריך ממנו השקעת זמן ומשאבים רגשיים. שיתף באשר להתמודדויות בחייו, לרבות הפוסט טראומה והשפעתה, מערכות היחסים עם הוריו ועם המתלוננת, ולחצים הכרוכים בעבודתו והתחייבויותיו. תחילה התקשה להגיע לפגישות בשעות הבוקר, ובהמשך עבר לטיפול בשעות הערב. מאז הגיע במועד לכל המפגשים, והתרשמות המטפלים, כי הטיפול מיטיב עם הנאשם.

גם לקצינת המבחן סיפר הנאשם אודות הקשיים בהם הוא נתון, בשל השילוב בין עבודתו על המעמסות הכרוכות בה, לימודיו והטיפול הפרטני ב"התחלה חדשה", והכל על רקע התמודדותו עם פוסט טראומה. הנאשם תיאר את האופן בו הוא מסתייע בטיפול ב"התחלה חדשה" ותרומתו לחייו, והוסיף כי הוא מקבל טיפול פסיכיאטרי בהתאם לצורך. אשר לעבירות, הנאשם המשיך להביע צער וחרטה על התנהגותו, ותובנה כי צריך היה להגיב באופן שונה. הוא ביטא רצון לשקם את חייו, לחיות בזוגיות מיטיבה ולהקים משפחה. אשר לצריכת חומרים ממכרים, הגם שטרם קיבל אישור לקנאביס רפואי, עודנו צורך קנאביס מעת לעת במצבי דחק, אם כי משתדל להימנע מכך. בדיקת שתן שנתן נמצאה חיובית לסם מסוג קנאביס.

קצינת המבחן שיקללה את גורמי הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום. להערכתה, הנאשם מבצע מאמצים ניכרים כדי להיעזר במרחב הטיפולי ולשקם את חייו. מנגד, הוא ממשיך לצרוך קנאביס כאמצעי להתמודדות עם קשייו, הגם שאינו מורשה לכך, ואינו מעוניין להשתלב בטיפול בתחום ההתמכרויות. משכך נמנעה קצינת המבחן ממתן המלצה טיפולית-שיקומית. בצד זאת, לנוכח הטיפול בו משתתף הנאשם באופן פרטי ב"התחלה חדשה", ובשל חשש כי ענישה בדרך של מאסר בפועל, ולו בעבודות שירות, עלולה להביא לנסיגה משמעותית במצבו הנפשי, המליצה להימנע מענישה מוחשית, ולהסתפק במאסר צופה פני עתיד וקנס.

7. הממונה על עבודות שירות מצא כי הנאשם מתאים לבצע עבודות שירות במגבלות, קרי, בתנאי שימשיך במעקב פסיכיאטרי.

טיעוני הצדדים לעונש

8. הטיעונים לעונש נשמעו בשתי פעימות, תחילה בדיון מיום 21.9.25, אז הוזמנה חו"ד הממונה, והמשכם ביום 16.12.25.

ב"כ המאשימה סקרו את מעשי העבירה שביצע הנאשם, עמדו על הערכים המוגנים בהם פגע, הגישו

פסיקה להמחשת מדיניות הענישה, וביקשו לקבוע מתחם עונש כולל בין 14-24 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב בנתוניו של הנאשם כפי שפורטו בתסקירי המבחן, ביקשו לחרוג ממתחם העונש משיקולי שיקום ולגזור עליו מאסר בפועל בן 6 חודשים, אותו יוכל לרצות בעבודות שירות, מאסר על-תנאי, פיצויים למתלוננת, התחייבות וצו מבחן.

9. ב"כ הנאשם לא חלקו על מתחם העונש לו עתרה המאשימה, הודו לה על עמדתה המתחשבת, כשנאותה לסטות מהמתחם משיקולי שיקום, ומיקדו טענותיהן במידת החריגה הראויה, כשמטבע הדברים, ביקשו לאמץ את המלצת שירות המבחן.

ההגנה הגישה מסמך נושא כותרת "בדיקה פסיכיאטרית" מתאריך 16.1.23, חתומה ע"י ד"ר דני פישר, פסיכיאטר ופסיכותרפיסט (ענ/1). נסקרו אירועים בחייו של הנאשם: היותו עד בגיל 6 לפיגוע במלון פארק בנתניה; מעורבותו בקטטות בתיכון; שירותו הצבאי כלוחם שהשתתף בפעולות מסכנות חיים, בחלקן חווה מקרוב פציעת חיילים ומבוקשים. תוארו תחושותיו של הנאשם והשפעות אירועים שחווה במהלך חייו. בסיכום הבדיקה העריך ד"ר פישר, כי הנאשם לוקה בהפרעה בתר חבלתית (PTSD). אמו של הנאשם העידה לעונש. היא שיתפה בנקודת מבטה באשר למצבו של בנה והתהליך שעבר. עוד סיפרה על מצבה הרפואי, והסיוע הרב לו היא זוכה מהנאשם, אשר חזר להתגורר עמה לשם כך.

ב"כ הנאשם התייחסו בהרחבה למצבו הנפשי של הנאשם כעולה מהבדיקה הפסיכיאטרית. לדבריהן, למרות מצבו ביקש הנאשם לתרום למדינה, ולאחר 7.10.23 פנה לבית המשפט בהליך המעצר בבקשה להקל בתנאים המגבילים בהם היה נתון, באופן שיאפשר לו לשרת במילואים, אלא שבקשתו נדחתה. הנאשם התקשה לקבל את ההחלטה ולהתמיד בחייו בטיפול, בלימודים ובעבודה, בעוד חבריו לנשק נושאים בנטל, כשחלקם נפלו בקרב ואחרים נפצעו. לדבריהן, הנאשם אינו מעונין לפנות למשרד הביטחון בבקשה להכיר בו כנפגע טראומה, מכיוון שלתפיסתו תהיה בכך משום פגיעה במדינה.

לטענת ב"כ הנאשם, את מעשי העבירה שביצע יש לראות מנקודת מבט של מי שסובל מפוסט טראומה אשר מצוי בעימות: "הוא מרגיש שעומד מולו מחבל. זו החוויה שלו". להמחשת הצלחתו של ההליך הטיפולי, תוארה הדרך המאופקת בה התמודד הנאשם עם חיפוש שנערך ברכבו, במהלכו מצא עצמו מול רובה שכוון לעברו בידי כוחות המשטרה. כתב אישום שהוגש נגדו בגין אירוע זה בוטל בעקבות ממצאים שהציגו ב"כ הנאשם.

ב"כ הנאשם ביקשו לתת משקל לזמן הרב שחלף מאז מועדי ביצוע העבירות, ולתנאים המגבילים בהם היה נתון הנאשם: מעצר במשך כחודשיים, מיום 29.10.22 עד 27.12.22, אז הועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני עד 14.3.23, עת שוחרר לחלופת מעצר בתנאי "מעצר בית" למשך כשלושה חודשים. הן ביקשו לתת משקל לתהליך הטיפולי שעובר הנאשם; לעמדתה של המתלוננת; לתמיכתו של הנאשם באמו, פיזית ומנטלית; ולאופן המרשים בו מצליח הנאשם לשלב בין עסק שהקים במהלך

שנת 24', אשר מספק פרנסה לכמה משפחות, לבין לימודי ההנדסה שהחל (סימסטר שלישי, ענ/3) והכל במקביל לטיפול ב"התחלה חדשה". הנאשם נפגע כלכלית במהלך המלחמה עם איראן (ענ/2). לטענתו, זהו המקרה הראוי לתת בכורה לשיקולי השיקום על פני שיקולי ההלימה וההרתעה. משכך ביקשו לאמץ את המלצת שירות המבחן, והציעו להוסיף של"צ בהיקף נרחב, אותו יוכל הנאשם לבצע בשעות הערב, באופן שלא יפגע בפרנסתו.

10. הנאשם פתח את דבריו בהכרת תודה על התהליך שעבר במהלך שלוש השנים מאז הגשת כתב האישום. לדבריו, הטיפול "עזר לי לבנות קרקע חדשה עבורי". הוא מתמודד עם תקופה קשה, איבד 22 חברים שנפלו במהלך המלחמה, ונתן באבל מתמשך. הנאשם סיפר על הסיפוק שהוא מפיק כתוצאה מכך שהעסק שהקים במו ידיו במהלך המשפט, מצליח לשרוד ולקיים כמה משפחות. לדבריו, צבר חובות כבדים בשנים הללו, ואם עבודתו תיקטע, לא יוכל להחזירם, בין השאר להוריו שסייעו לו לכל אורך הדרך. הוא שב וקיבל אחריות מלאה על מעשי העבירה שביצע, וביקש הזדמנות "לצאת לחיים חדשים כמו שאני נמצא עכשיו, זה הכי טוב לי".

דין

11. הצדדים הסכימו כי מעשיו של הנאשם חמורים ומצדיקים ענישה בהתאם, כמו גם על כך שהנאשם בנסיבותיו ראוי בהתחשבות ובהקלה בעונש בדרך של חריגה משיקולי שיקום. לוז המחלוקת בין הצדדים - מידת החריגה ממתחם העונש. ברם, בטרם נגיע לנסיבותיו של הנאשם, שומה עלינו לשוות לנגד עינינו את האירועים הקשים שחוותה המתלוננת, רעייתו של הנאשם, כתוצאה מהאלימות שהפעיל נגדה, בדגש על האישום הראשון המחריד, שהוא לבדו עשוי להצדיק מתחם ענישה חמור מזה שהציגה המאשימה.

ניתן דעתנו להתפתחות האירוע, הנחזה כסצנה מסרט אימה:

(-) ברקע - המתלוננת, רעייתו של הנאשם, בהריון, על המשמעויות הכרוכות בכך באשר למצבה הפיזי והסיכון לפגיעה בה ובעובר;

(-) בהמשך לוויכוח בין השניים, הנאשם, באקט בריוני ומשפיל, פוקד עליה "לעוף מהבית" ומשליך את בגדיה מהארון לרצפה;

(-) המתלוננת, שמא מפחד, אינה מתקוממת, אלא נעתרת לדרישתו, ומתחילה לאסוף את בגדיה בשקיות;

(-) בשלב זה, ללא כל התגרות מצדה, מתחיל הנאשם לפעול כלפיה באלימות קשה וברוטלית, תופס אותה בכוח ומושך בידה;

(-) תופס בפיה בחוזקה כדי שלא תצעק;

עמוד 6

(-) מכה אותה ומצמידה לקיר;

(-) גורר אותה למקלחת;

(-) תופס אותה בפיה, סותם אותו, משכיב אותה על הרצפה ומחזיקה כך בחוזקה.

עד עתה, רצף אירועי אלימות קשים, מבזים, מפחידים ומאיימים. אלא שבכך לא סגי.

(-) כשמבחין הנאשם כי המתלוננת מתנשפת, הוא מפסיק לרגע קט את מעשיו, וקם כדי להביא לה מים. איזו התנהגות אבירית. האם התעשת והחליט להפסיק את הזוועה? המענה ניתן מייד. המתלוננת, חרף התקיפות הברוטליות שספגה מכן זוגה, שומרת על כבודה ומסרבת ל"מחווה". הלה בתגובה פרועה ומשפילה, המתיישבת עם התנהגותו מתחילת האירוע, שופך את המים על ראשה. בכתב האישום המתוקן טרחו הצדדים להדגיש, כי הנאשם שפך חלק מהמים על ראשו שלו, "במטרה להירגע". אין בכך מאומה. הניסיון לייצר הקבלה, שמא להמחיש את מצבו המנטלי של הנאשם במהלך האירוע, אינו מסייע בעדו.

(-) המתלוננת ממשיכה לצעוק. אז ניגש הנאשם למטבח, נוטל סכין גדולה, שב למתלוננת, מצמיד את הסכין לזרועו ואומר לה כי אם לא תעצור, הוא יחתוך את עצמו;

(-) המתלוננת, מבועתת מאימה, זועקת לעזרה מחלון הבית כשפלג גופה העליון מחוץ לחלון;

(-) הנאשם נעמד מאחוריה, סותם את פיה, מושך אותה פנימה, ומחזיקה בחוזקה באופן שמונע ממנה לצאת מהבית.

עד כאן. דומני שבשלב זה לא קשה לתאר את תחושות הבעתה שלבטח חשה המתלוננת במהלך האירועים, שהתפתחו והסלימו כל העת. הנזק הפיזי שנגרם לה הוא כאין וכאפס לעומת הפגיעה הנפשית, במהלך האירוע ולאחריו, כזו שלבטח תלווה אותה שנים רבות. העובדה כי התוקף אינו אדם זר, אלא בעלה של המתלוננת, מי שאמור לחיות לצדה ולהוות לה משענת ותמיכה במהמורות החיים, אך מעצימה את תחושות הפגיעה, ההשפלה והפחד. ביצוע המעשים בין כותלי הבית, מקום בו אמורה המתלוננת לחוש מוגנת ובטוחה, מקום שהפך באחת לזירת קרב בה היא נאבקת לשרוד, מתיישב עם התרשמותי ממידת החומרה במעשיו של הנאשם. ביצוע העבירות כלפי המתלוננת בעת שהייתה בהריון, מלמד על חומרה מיוחדת, היעדר אמפתיה כלשהי, וסיכון פיזי לא רק למתלוננת, אלא אף לעובריה. כאמור, בהיעדר מחלוקת בין הצדדים, לא נדרשתי לבחינת מדיניות הענישה, אך מצאתי להדגיש שמתחם העונש לו עתרה המאשימה איננו מחמיר כלל ועיקר, שמא אף מקל ביחס לנסיבות, קל וחומר בהתחשב באירועים הנוספים שבכתב האישום.

12. במחלוקת שנפלה בין הצדדים באשר למידת החריגה מהמתחם והעונש המתאים לנאשם, דעתי כדעת המאשימה, פרט לעתירתה להעמיד את הנאשם בצו מבחן. אנמק. ההגנה ניסתה להציג תמונה קשה באשר למצבו המנטלי של הנאשם במהלך האירועים העומדים בבסיס כתב האישום. ברם, סבורני

כי התשתית הראייתית מלמדת אחרת. אכן, אין להקל ראש בטרואמה שלבטח חווה בילדותו, כמי שנכח בקרבה לזירת הפיגוע הרצחני במלון פארק, נפגע פיזית מהדף, ובדיעבד נפגע ככל הנראה גם בנפשו. אלא שהנאשם המשיך את מסע חייו באורח נורמטיבי, גדל במשפחה תומכת, השלים את חוק לימודיו בבית הספר התיכון, התגייס לצה"ל ושירת שירות קרבי כלוחם. במסגרת זו חווה אירועים מורכבים שהותירו בו, כך נראה, את חותמם, אך הנאשם השלים את שירותו הצבאי עד תומו, ואפילו ביקש להצטרף לחבריו במילואים במלחמה שפרצה בעקבות מתקפת הטרור מיום 7.10.23. אין מחלוקת על כך שהנאשם כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו. המסמך שהוגש בידי ההגנה, אותה "תעודה פסיכיאטרית" (ענ/1), כל שנלמד ממנה, הערכה של פסיכיאטר מומחה כי הנאשם לוקה בפוסט טראומה. לא למותר לציין, כי המסמך לא הוגש כחוו"ד מומחה, ועיון בו מגלה כי כל כולו מבוסס על בדיקה שנערכה במפגש בודד, על בסיס שיחה בין הנאשם ועורך הבדיקה, ומבלי שהוצגו לפסיכיאטר מסמכים כלשהם בעניינו של הנאשם. זאת ועוד: גם כיום הנאשם, משיקוליו, נמנע מפנייה למשרד הביטחון בבקשה להכיר בו כנפגע, וממילא איננו מוכר כנכה על ידי המל"ל.

13. עוד בהקשר זה, ומכיוון אחר: ב"כ הנאשם ביקשה לראות את מעשי העבירה שביצע הנאשם מנקודת המבט של חולה בפוסט טראומה המצוי בעימות, ובמילותיה: "הוא מרגיש שעומד מולו מחבל. זו החוויה שלו". אין לי אלא לדחות את הטענה מכל וכל. אזכיר כי "העימות" התרחש כשהנאשם ציווה על רעייתו "לעוף מהבית" והחל להשליך את בגדיה. זו, כזכור, לא התעמתה עמו, לא השיבה את בגדיה לארון, אלא פעלה באופן צייתי והחלה לאסוף את בגדיה בשקיות. או אז, מבלי שביצעה אקט כלשהו שעשוי לרמז על התנגדותה לדרישתו, החל הנאשם לתקוף אותה באופן פרוע ומתמשך, כפי שתואר לעיל. אם כך, על איזה עימות מדובר? איזה "מחבל" עמד מולו? עוד אזכיר, כי האירוע התרחש בחודש אוקטובר '22, היינו, אין המדובר בשלב זה במי שחווה טראומה משנית כתוצאה מאירועי 7.10.23.

14. מסקנה: ניסיונו של הנאשם להיתלות בטרואמות שחווה בעברו, כהסבר או מניע להתנהגותו האלימה, המבזה, המאיימת והמחפירה כלפי רעייתו - דינו להידחות. לא למותר להזכיר, כי בהתאם לכתב האישום המתוקן הורשע הנאשם בשלושה אישומים נפרדים, כולם בעבירות אלימות פיזית ומילולית כלפי אותה המתלוננת, ובאף לא אחד מהאירועים ניתן ליישב את התנהגותו של הנאשם עם החוויות הקשות שבעברו.

15. הנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, וכפועל יצא מכך חסך את הצורך בניהול משפט, בהבאת המתלוננת ועדי התביעה לדוכן העדים, וחסך מזמנו של בית המשפט. הנאשם המשיך וקיבל אחריות על מעשיו אף בפני קצינת המבחן וגורמי הטיפול השונים, הכיר בחומרת מעשיו, בפגיעה שהסב למתלוננת, והוא אמפתי לסבלה. הנאשם זכה, לבקשתו, להזדמנויות חוזרות ונשנות לשתף פעולה עם שירות המבחן, אלא שהתהליך השיקומי שעבר, איננו מיטבי. שירות המבחן, ובצדק, לא בא בהמלצה טיפולית-שיקומית, ובמצב דברים זה, לא ניתן להלום את עתירתה של המאשימה להעמיד את הנאשם בצו מבחן.

אבהיר. אין בכוונתי לקבוע שהנאשם איננו מצוי בתהליך שיקומי. תסקירי המבחן המפורטים מציגים תמונה מורכבת, של מי שמן העבר האחד ביקש להשתקם, ואף שיתף פעולה עם שירות המבחן חלק מהזמן, אך מן העבר האחר, העדיף מסלול חיצוני ב"התחלה חדשה", תובעני פחות מהמסגרת של שירות המבחן, מסלול בו יש לו, כך נראה, יכולת השפעה מוגברת, למשל, באופן בו עבר ממסלול בוקר למסלול ערב. כמו כן, הנאשם ממשיך לצרוך קנאביס ללא היתר, היינו, בניגוד לחוק, אך דחה את המלצתה של קצינת המבחן להשתלב בטיפול בתחום ההתמכרויות. סבורני כי המלצתה של קצינת המבחן, לסיים את ההליך בענישה צופה פני עתיד ללא מרכיב מאסר בפועל, ולו בדרך של עבודות שירות, היא מרחיקת לכת, ואיננה מתיישבת - לא עם מידת החומרה הרבה של העבירות שביצע הנאשם, ולא עם ההליך הטיפולי החלקי שביצע עד כה, והתנהלותו במהלכו. גם הצעתה של ב"כ הנאשם, להוסיף צו של"צ, אינה מספקת בנסיבות אלה.

16. ב"כ הנאשם ביקשה להתחשב בחלופי הזמן ובפגיעת העונש בנאשם, בהוריו, ובסיכויי שיקומו. אומר בהקשר זה, כי מבלי להתעלם מפרק הזמן הממושך שחלף מאז ביצוע העבירות, למעלה משלוש שנים, הדחיות נובעות בעיקרן מבקשותיו החוזרות של הנאשם להמשיך בתהליך מול שירות המבחן. פרקי הזמן בהם היה הנאשם נתון במעצר ממש (כחודשיים), במעצר בפיקוח אלקטרוני (כחודשיים ומחצה) ובחלופת מעצר בתנאי "מעצר בית" (כשלושה חודשים), נלקחו בחשבון. פגיעת העונש בנאשם ובהוריו נשקלה כמובן, אך היא אינה ייחודית, ולבטח אינה מצדיקה חריגה נוספת לקולה מעבר להתחשבותה הרבה של המאשימה בעתירתה לעונש.

17. קצינת המבחן העריכה, כי הטלת עונש מאסר בפועל, ולו בעבודות שירות, עלולה להביא לנסיגה משמעותית במצבו הנפשי של הנאשם. אינני מקבל את הטענה, אשר אינה נתמכת בראיות. ממילא, סבורני כי עתירתה העונשית של המאשימה, מגלמת התחשבות מלאה בתהליך השיקומי בו השתתף הנאשם, שמא אף למעלה מכך. המדובר בעונש מקל, המשקף נקודת איזון שנוטה עד מאוד לטובת הנאשם. ראו עפ"ג (עליון) 2100-12-24 סידון נ' מדינת ישראל (19.10.25), פסקה 12 לפסק דינו של המשנה לנשיא, כבוד השופט נ' סולברג: "...קשה מעט לקבל עמדה שלפיה מחד גיסא, המערער עבר תהליך שיקום כה משמעותי, וחל בו שינוי עמוק, ומאידך גיסא, כל עונש מאסר - גם כזה שאינו ממושך - יפגע באותו הליך לבלי הכר". ואם כך באשר לעונש מאסר ממש, קל וחומר בענייננו, כשהנאשם עתיד לרצות את עונשו בדרך של עבודות שירות.

אשוב ואזכיר, כי מבלי למעט בחשיבותם של תסקירי המבחן, ובתרומתם ככלי עזר רב חשיבות לבית המשפט, סופו של יום האחריות, ושיקול הדעת, נתונים לבית המשפט. השיקום שעבר ויעבור הנאשם, רלוונטי ומקבל את ביטויו בגזירת הדין, אך נסיבותיו של הנאשם אינן חריגות וקיצוניות במידה המצדיקה העדפה מובהקת של שיקולי השיקום על פני כל השיקולים האחרים. ראו, מבין רבים, ע"פ 4203/24 פלוני נ' מדינת ישראל (27.10.25), פסקה 10:

שיקולי שיקום - כבודם במקומם מונח. בכל זאת, לא רק ששיקולי שיקום אינם "חזות הכל", הם אינם העיקרון המנחה בענישה - שהרי הבכורה בשיקולי הענישה (במקרה של ענישת בגיר) שמורה לעיקרון ההלימה

קבוע במפורש בסעיף 40ב לחוק. אסור כי תקוצר תקופת מאסרו של העבריין באופן המחליש שיקולי הרתעה כללית ואישית ומעוות את התכליות המוסריות של הדין הפלילי (ע"פ 4802/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 34 לחוות דעתו של חברי, השופט א' שטיין (29.1.2019)). בעיקר, אסור כי עונשו של העבריין יוקל ויפחת באופן שבו יישחק ויעלם הקשר המתחייב בין חומרת המעשה, נסיבותיו, מידת אשמו של הנאשם ומידת העונש המוטל עליו.

תוצאה

18. סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר בפועל.

המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות ב"המשקם" בנתניה, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 6.12.25. הנאשם יתייצב ביום 18.1.26 בשעה 8:00 במשרדי הממונה.

הנאשם מוזהר כי עליו לעמוד בתנאי ההעסקה ובדרישות הממונה, לרבות בדבר איסור צריכת אלכוהול, וכי כל חריגה מהכללים עלולה להביא להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת עונש המאסר מאחורי סורג ובריח.

ב. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות "מסוג פשע".

3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות "מסוג עוון" לרבות איומים.

ג. פיצויים בסך 6,000 ₪ אשר ישולמו למתלוננת (עדת תביעה מס' 1). הפיצויים ישולמו ב-3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.2.26 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מידי.

מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הפיצויים כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות:

· כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il;

· מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון 073-2055000;

· במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברים).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ד טבת תשפ"ו, 13 ינואר 2026, במעמד הצדדים.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.